

Geplukt.

151

En toch halsstarrig weigert uit te spreken,
Hoe hij naar onze kleine liefde schreit,
En tuchtigt harder onze jeugdgebreken,
Hoe meer hij, stug, zijn stekend leed verbijdt?

En wij begrijpen niet, tot wij volgroeien,
En bitter leed ons eenzaam hart verscheurt,
Dan kennen wij zijn strenge, stoere trouw.

En als, vol wroeging, onze tranen vloeien,
Voelen wij, hoe hij hooploos heeft getreurd:
Ons bloed roept, zooals vader roepen zou!

Mijn ouders open deur voorbij?
Hun huis en hart niet binnentreden?
Geen deel te hebben aan hun vrede,
Hun sluimering en mijmerij?

Niet meer te eten van het brood,
Dat voedzaam is door vaders zegen?
Proef ik nooit meer den schuwen nood
Van moeders zoen, zoo zacht verlegen?

Dit is te bitter..... dit is wrééd!
Váder! ik schrééuw naar uwe handen!
Moéder, ik snik naar uwen zoen!

En tóch voorbij gaan! niéts te doen!
'k Voél hunne oogen doovend branden
En de eigen oogen blind en heet.

WILLEM DE MÉRODE.

Geplukt.

Ik weet van een bloempje,
Dat stond aan den weg,
Het groeide in luwte
Van Meiedoornheg.

Het bloempje, dat was niet
Bijzonder of groot,
Het was maar een kroontje,
Vijf loovertjes rood.

Het werd niet gehinderd
Door regen en vlaag.
Het schuilde zoo liefkens
In 't dichtst van de haag.

Het rekte zijn kópje
Naar 't zonlicht omhoog.
De wortel van d' aarde
De sappen inzoog.

Eens klonken er stemmen
Heel druk en heel blij,
Veel stapjes van kind'ren,
Die gingen voorbij.

Slechts één zag het bloempje
In 't groen van den zoom
En streelde de blaadjes
Eerbiedig, in schroom.

Hij keek in het hartje:
Een knopje van goud,
Waarover het 's avonds
De bladerkens vouwt.

Verblijd ging hij verder
Liet Bloemeken *staan*.
Hij wilde het plukken
Bij 't *huiswaarts* gaan.

Dan kon hij het dragen
Naar 't dorp, waar hij woont
Het Bloemken daar geurend
Zijn zorge hem loont.

Toen liep daar een knaapje
Met vuur in den blik.
Hij rukt' aan den stengel:
„Dat bloempje neem ik.”

En later kwam fluitend
De eerste weerom,
Hij stond bij de leegte
Verslagen en stom.

En verdergaand vond hij,
Vertrapt in het zand,
Het bloempje, dat aarz'lend
Gestreed had zijn hand.

En toen moest hij henen
Naar 't dorp, naar zijn huis,
Inplaats van zijn Bloeme
Droeg hij nu een kruis.

J. L. F. DE LIEFDE.